

banken, som har en saa overordentlig Indflydelse paa dette Omraade, at lytte til det Krav, som rejser sig stærkere og stærkere rundt omkring i hele Danmark, ikke mere alene fra Industrivirksomheder og Handelsvirksomheder, men maaske nu allerstærkest fra det danske Landbrug, om, at Finanspolitikken baade fra Statens og fra Nationalbankens Side drives saaledes, at vi snart kan komme til en virkelig Kreditlettelse og en meget betydelig Rentenedsættelse. Det er det, vi trænger til her til Lands.

C. O. Pedersen: Da jeg ikke kan være enig med den højtærede Regering om det Forslag, der her foreligger, ønsker jeg allerede paa det nuværende Stadium af Sagens Gang at gøre nogle faa Bemærkninger. Naar man i Forslaget ser, at nu indleder vi en ny Fase, en sidste Fase maaske, i Landmandsbankpolitikken, kan man ikke undgaa at tænke paa de Faser, der er gaaet forud, og selv om de har været meget forskellige, er der for mig et fælles Præg ved dem. Hver Gang Følgerne har vist sig efter en eller anden Foranstaltning fra Rigsdagens Side, har Udviklingen formet sig ugunstigere, meget ugunstigere, end man havde tænkt, og derfor skred man til noget nyt. Jeg er ganske overbevist om, at hvis dette Forslag vedtages, vil denne Fase ikke adskille sig fra de andre. Det vil vise sig, at Følgerne ikke svarer til Forventningerne.

Naar jeg ønsker paa det nuværende Stadium at sige fra, at sige, at jeg ikke kan gaa med hertil, er det ud fra en ganske bestemt Betragtning, den nemlig, at naar dette Lovforslag er vedtaget, saa vil Rigsdagens Hænder være bundne. Jeg ser saaledes paa dette, at det Ansvar, som i Øjeblikket paahviler Regeringen, og som paahviler Rigsdagens Medlemmer, ved dette Forslag delegeres til et Udvalg paa to Medlemmer. Jeg har intet imod, at der bliver foretaget Undersøgelser, saa mange som muligt, men Ansvaret bør ligge dér, hvor Vælgerne her i Landet har anbragt det, og det bør ikke delegeres til nok saa udmærkede Mænd udenfor Regering og Rigsdag.

Med Hensyn til denne Undersøgelse, som der tales om i Lovforslaget, forstaar jeg ikke rigtig Meningen. Man har talt om, og man har set i Pressen, at der er tænkt paa to bestemte Mænd til at foretage den. Hvad den ene af de nævnte angaar, kan jeg ikke tænke mig, at han skulde være i Stand til at komme til noget andet Resultat end det, han allerede i Forvejen er kommet til; og for den anden Mands Vedkommende —

det vil altsaa sige Nationalbankens — ser jeg oprigtig talt ikke, at det skulde være nødvendigt at vedtage et Lovforslag, for at Nationalbanken skulde kunne undersøge Landmandsbanken.

Stillingen er nemlig den, at Nationalbanken i Forbindelse med Staten i Virkeligheden har Magt over Landmandsbanken, og jeg kan ikke se rettere end, at det, der vil ske ved Vedtagelsen af dette Lovforslag, er ikke en Undersøgelse. Ministeren har jo i Øjeblikket Frihed til at lade hvem som helst undersøge. Hvis Talen er om at afhænde Banken, kan Ministeren lade Forholdene undersøge. Men det, som Vedtagelsen af dette Forslag vil medføre, er, at der sker en ganske bestemt Undersøgelse, nemlig saaledes, at Nationalbanken alene undersøger Forholdene, og at ingen andre faar Lejlighed dertil.

Jeg tror, jeg er enig med alle her i dette Ting om, at det bedste vil være, om Statens Interesser, saaledes som de former sig nu, fuldstændig blev frigjort fra Landmandsbanken. Jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Stauning vil mene, at saadan som det gaar nu med Sammenblandingen af Statsinteresser og private Bankinteresser, lader Forholdet sig ikke opretholde. Det slutter jeg deraf, at det ærede Medlem, med hvem jeg ellers ikke er enig, pegede paa de svenske Bankforhold. Dér findes ikke en Sammenblanding saaledes som den, der er her. Det, man afskærer sig fra ved at vedtage dette Lovforslag, er at prøve alle de Muligheder, som kan aabne sig for at komme ud af dette Forhold. Naar dette Lovforslag er vedtaget, vil man være bunden. Jeg vil gerne se det Medlem af den danske Rigsdag, der formaar at staa imod, naar der en Gang ligger et Forslag paa Tingets Bord, formet af Nationalbanken. Det Medlem er ikke valgt endnu, og jeg tvivler om, at der nogen Sinde vil blive valgt et Medlem, som har Mod til at staa op og gaa imod en Undersøgelse af den Art, naar først Rigsdagens Hænder er bundne.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke gøre ret mange Bemærkninger. Statslaanet er jo den ene Kærne i Lovforslaget — den anden er at delegeres Ansvar —, og jeg har ikke noget imod, at der optages et Statslaan, men jeg vil sige, at hvis der ikke var den særlige Omstændighed, at Bemyndigelsen til at optage dette Laan kan bruges eller muligvis ikke bruges, ønskede jeg ikke at vise en saadan Tillid overfor nogen Finansminister at bevilge ham et Laan uden i Forvejen at kende Betingelserne. Men dér er det særlige ved